

PATRICIA BRIGGS

KOUŘOVÝ DÉMON

FANTOM Print
2020

Copyright © 2020 by Hurog, Inc.
Translation © Kateřina Niklová
Cover © Daniel Dos Santos

ISBN 978-80-7594-069-8

www.fantomprint.cz
www.facebook.com/fantomprint
www.instagram.com/fantom.print
#fantomprint
@fantom.print

L.

„Jsi v pohodě, Mercy?“ zeptal se mě Tad, když odpojil svazek kabelů od světlometů Jetty 2000, na kterém jsme pracovali.

Měnili jsme chladič. Kvůli tomu jsme ale museli odmontovat celý přední rám. Byla to práce narychlo, a to hned z několika důvodů. Když majitelce vozu odešel chladič, mířila z Portlandu do Missouly v Montaně, takže jsme museli auto zprovoznit, aby to zítra v osm ráno stihla na pracovní pohovor.

Úkol byl o to naléhavější, že majitelka obsadila mou kancelář spolu se svými třemi dětmi, kterým ještě nebylo ani pět let. Řekla mi, že v Missoule má rodinu, která může děti pohlídat, v Portlandu však neměla nikoho kromě svého násilnického exmanžela, který je alkoholik, proto je vzala s sebou. Přála bych si,

aby měla nějaké příbuzné, kteří by se o ně mohli postarat přímo *tady*. Mám ráda děti, jenže unavené děti zavřené v mém kancelářském prostoru jsou něco docela jiného.

Abychom opravy urychlili, vzal si Tad na starost levou stranu a já pracovala na té pravé.

Stejně jako já měl na sobě overal umaštěný od oleje. Léto se zatím nevzdávalo – i když už mlelo z posledního – takže jsme měli navíc ještě propocené kombinézy.

Dřina v horku se podepsala dokonce i na jeho vlasech, trčely totiž všemi směry. Navíc je měl tu a tam upatlané od stejného oleje, který zanechal stopy i na jeho overalu. Od pravé líce až k uchu se mu táhla černá šmouha jako špatně nanesená válečná barva. Byla jsem si docela jistá, že já vypadám ještě hůř.

Na autech jsem s Tadem pracovala už víc než deset let, skoro půlku jeho života. Kdysi odešel za vzděláním na jednu z univerzit Břečťanové ligy, vrátil se ovšem bez titulu a zbaven veselí a optimismu, které u něj dříve bývaly běžné. Co mu však zůstalo, byla děsivá kompetentnost, jakou oplýval už v době, kdy jsem poprvé nakráčela do garáže jeho otce při hledání náhradního dílu pro svého rabbita a našla tam Tada, tehdy žáka základní školy, jak hravě řídí celou autodílnu.

Patřil k lidem, kterým jsem věřila nejvíc na celém světě. A přesto jsem mu zalhala.

„Všechno je v pořádku,“ řekla jsem.

„Lhářko,“ zavrčel Zee zpod Brouka z '68.

Malé autíčko poskočilo jako pes v reakci na svého pána.auta to občas dělávají, když je poblíž některý ze starých železem políbených fae. Zee pošeptal něco uklidňujícího německy, konkrétní slova jsem ale nezachytila.

Když začal mluvit zase *se mnou*, řekl: „Před fae bys neměla lhát, Mercy. Radši řekni: ‚Nejste moji přátelé a nechci vám svěřit svoje tajemství, takže vám nepovím, co se děje.‘“

Tad se nad bručením svého otce zazubil.

„Nejste moji přátelé a nechci vám svěřit svoje tajemství, takže vám nepovím, co se děje,“ prohlásila jsem se smrtelnou vážností.

„A to, drahý otče,“ řekl Tad, opatrně odložil světlomet a pustil se do šroubů, které držely přední rám, „je další lež.“

„Oba vás mám ráda,“ ujistila jsem je.

„Mě máš ale radši,“ namítl Tad.

„Většinou vás mám oba ráda,“ opravila jsem se, pak jsem ovšem zvažněla. „Něco se děje, jde ale o soukromou věc někoho jiného. Jestli se to změní, budete první, komu se svěřím.“

O problémech se svým druhem s nikým jiným mluvit nebudu – byla by to zrada.

Tad se ke mně naklonil, objal mě a políbil mě na vršek hlavy, což by bylo milé, kdyby venku nebylo čtyřicet stupňů. Třebaže nová stání v garáži byla chladnější než ta stará, všichni jsme byli zmáčení potem a nejrůznějšími kapalinami, které patří k životu opraváře Volkswagenů.

„Fuj,“ zaskřehotala jsem a odstrčila ho od sebe. „Jsi mokrý a smrdíš. Žádné pusy. Žádné dotyky. Fujky fuj.“

Zasmál se a vrátil se k práci – stejně jako já. Smích byl fajn. V poslední době jsem se moc nenasmála.

„A zase,“ řekl Tad a ukázal na mě klíčem. „Ten smutný kukuč. Jestli změníš názor a budeš si chtít s někým promluvit, jsem tady. A pokud to bude nutné, můžu někoho zabít a zbavit se těla tak, aby ho nikdo nenašel.“

„Drama, drama,“ zabrblal starý fae zpod brouka. „S vámi dětmi je to furt nějaké drama.“

„Hej,“ uhodila jsem na něj. „Jestli toho nenecháš, tak se ti příště neozvu, až budu potřebovat zničit hordu zombiů.“

Zabručel – buďto na mě, nebo na brouka. V Zeeho případě to bylo těžké uhodnout.

„Nikdo by nedokázal to, co já,“ ozval se po chvíli. Znělo to arogantně, fae ale nemůžou lhát, Zee byl tudíž přesvědčen o tom, že je to pravda. A já taky. „Je fajn, že jsem tvůj kamarád a můžeš

se na mě obrátit, když drama ovládne tvůj život, *Liebling*. A jestli máš někde mrtvolu, můžu se postarat, aby z ní nic nezůstalo.“

Zee byl můj velmi dobrý přítel a já ho využívala mnoha různými způsoby, nejenom při schovávání mrtvol – s čímž mi už taky pomohl. Na rozdíl od Tada nebyl Zee oficiálním zaměstnancem dílny, kterou mi prodal poté, co mě naučil, jak spravovat auta a vést podnik. Neznamenal to, že nedostával zaplacení, prostě si přicházel a odcházel, jak se mu zlíbilo. Nebo když jsem ho potřebovala. Na Zeeho se dalo spolehnout.

„Hej,“ řekl Tad. „Přestaň žvanit a začni makat, Mercy. Jsem dva šrouby před tebou – a ta děcka právě převrhla odpadkový koš ve tvé kanceláři.“

Taky jsem ten rachot slyšela, a to i přes zavřené dveře. A navíc jsem těsně předtím zaslechla, jak se unavená a přepracovaná máma snaží svému nejstaršímu zabránit v tom, aby přeorganizoval náhradní díly vystavené (k prodeji) na policích regálů u stěn. Tad byl možná napůl fae, já ale byla ve své druhé podobě kojot – sluch jsem měla lepší než on.

Navzdory možné zkáze kanceláře bylo fajn pracovat na starém autě. Netušila jsem totiž, jak spravit své manželství. Ani jsem netušila, co se vlastně pokazilo.

„Připravena?“ zeptal se Tad.

Chytila jsem rám a on uvolnil poslední šroub. S prasklým chladičem jsem si poradit uměla.

Před odchodem z práce jsem se osprchovala a převlékla do čistého oděvu a bot. Přesto jsem to po návratu domů vzala zadem, přes terasu a dveřmi do kuchyně, protože jsem nechtěla riskovat, že zanesu něco z dílny na nový koberec.

Na tom starém jsem vykuchala vlkodlačího zombieho a konečně tak objevila flek, který Adamův expert nedokázal z bílého koberce vyčistit. Museli jsme ho nechat celý vytrhat a vyměnit.

Nový koberec vybral Adam, protože já měla jedinou podmín-

ku: „Cokoli, jenom ne bílou.“ Zvolil pískově žlutou, praktickou a teplou. Líbila se mi.

O několik měsíců dřív jsme museli dát vyměnit dlaždice v kuchyni. Dům se tak pomalu ale jistě měnil z místa zařízeného Adamovou bývalou ženou Christy v Adamův a můj domov. Kdybych tušila, jak dobrý pocit budu z nového koberce mít, vykuchala bych na něm nějakého vlkodlačího zombíka už dávno.

U dveří jsem si zula boty, pohlédla dál do kuchyně a zarazila se. Měla jsem pocit, jako bych vešla doprostřed poslední scény divadelního dramatu. Nevěděla jsem, co všechno to napětí způsobilo, pochopila jsem však, že jsem přerušila něco fakt velkého.

Můj pohled přitáhl jako první Darryl – u dominantnějších vlků už to tak bývá. Opíral se o pult s pažemi založenými na hrudi. Oči měl upřené na podlahu a rty stisknuté do pevné linky. Druhému členovi naší smečky kolovala v žilách krev bojovníků dvou kontinentů. Musel se opravdu snažit, aby působil přátelsky, a zrovna teď se vůbec nenamáhal. Přestože věděl, že jsem vešla, ani se na mě nepodíval. Energie nahromaděná v jeho těle mi prozradila, že je připravený pustit se do boje.

Jeho družku Auriel obklopovala aura ponurému triumfu – třebaže seděla u stolu na druhé straně kuchyně. Ne že by se Darryla bála. Pokud byl Darryl potomkem čínských a afrických vojevůdců (a skutečně jím byl – jednou mi řekl, že jeho sestra sestavila jejich rodokmen), Auriel mohla být mayská bohyně války. Viděla jsem ty dva bojovat jako tým proti sopečnému bohovi a bralo to dech. Měla jsem Auriel ráda a vážila jsem si jí.

Skutečnost, že si Auriel sedla tak daleko od Darryla, jak jen mohla, aniž by opustila kuchyň, patrně naznačovala, že mají nějakou neshodu. Zajímavé bylo, že se na mě stejně jako Darryl nepodívala – cítila jsem však, že obrátila svým směrem pozornost.

Poslední osobou v kuchyni byl Joel, jediný další člen smečky kromě mě, který nebyl vlkodlak. V podobě kanárské dogy se natáhl na zemi, jak měl ve zvyku, a zabral tak většinu vol-

ného prostoru. Silné sluneční světlo pronikající dovnitř oknem zvýrazňovalo skvrnitý vzor na jeho srsti, který se obvykle ztrácel v její černočerné barvě. Velký čumák měl složený na natažených packách. Pohlédl na mě a zase se odvrátil, jinak se ale nepohnul.

Ne. Neodvrátil se, ukázal mi pohledem. Zadívala jsem se stejným směrem jako on a zjistila jsem, že zvukotěsné (i pro vlkodlačí uši) dveře Adamovy pracovny jsou zavřené. Když jsem obrátila pozornost zpátky k osazenstvu kuchyně, padl mi zrak na kabelku mé nevlastní dcery, která ležela opuštěná na pultu.

„Co je?“ zeptala jsem se a zadívala se na Auriel.

Možná zněl můj hlas trochu nepřátelsky, jenže Jessina kabelka, zavřené dveře Adamovy pracovny, Darrylova nespokojenost a Aurielin výraz mi prozradily, že se něco stalo. Vzhledem k lidem, kteří byli do celé věci zjevně zapleteni, a mého chápání toho, co se dělo v Jessině životě, to mělo něco společného s mojí nemesis, Adamovou bývalou ženou a Jessinou matkou Christy.

Mé prokletí se konečně vrátilo do Eugene v Oregonu a já si optimisticky myslela, že tam bude dělat mň problémů. Jenže Christy měla nárok na ochranu mého manžela a ještě větší nárok pak na náklonnost mé nevlastní dcery. Dokud budou ti dva součástí mého života, bude do něj patřit i ona.

Christyiny útoky na *moji* osobu byly jen málokdy horší než protivné. Uměla útočit skrytě, jenže já vyrostla s Leah, marokkovou družkou, která byla, když už ne stejně inteligentní, tak rozhodně daleko nebezpečnější.

Byla bych ochotná zaplatit mnohem vyšší cenu, než jakou byla nutnost jednat s Christy, abych si Adama a Jesse mohla nechat. Neznamenalo to však, že bych si ji v nejbližší době oblíbila. Já se s ní možná dokážu vypořádat, pravidelně ale ubližovala Adamovi a Jesse.

Auriel vystrčila bradu, promluvil však Darryl. „Moje žena otevřela dopis určený někomu jinému,“ řekl těžce.

„Je to tvoje vina,“ vyštěkla – a ne na Darryla. „*Tvoje* vina. Máš Adama, *její* místo ve smečce, domov, který *ona* vybudovala, a stejně nechceš Christy nechat vůbec nic.“

Já sice měla Auriel ráda, opak však nebyl pravdou, protože Christy měla schopnost přimět všechny okolo sebe, aby se k ní chovali přehnaně ochranně. Auriel byla dominantní vlčice, což znamenalo, že měla ochranný instinkt v krvi. Christy ho v ní jednoduše dokázala vybičovat na maximum.

Přesto jsem si neuměla představit, že by otevřela cizí poštu jenom proto, že jsem Adamovou manželkou já a ne Christy. Rozhodla jsem se, že nemám dost informací na to, abych na její obvinění zareagovala.

Proto jsem požádala o objasnění. „Otevřela jsi dopis od Christy? Nebo pro Christy?“

„Ne,“ řekl Darryl s pohledem upřeným na svoji družku. „Otevřela dopis pro Jesse.“

Auriel pohlédla na stůl a já si poprvé všimla hromádky pošty před ní. Úplně nahoře ležela bílá obálka s nezaměnitelným panterím logem Washington State University – a kousky skládačky zapadly na místo.

Stiskla jsem si kořen nosu. Bylo to gesto, které Bran, marok vládnoucí všem smečkám v Severní Americe kromě té naší, používal tak často, že si ho osvojil každý, kdo s ním byl delší dobu ve styku. Já v jeho smečce vyrostla, takže se u mě muselo dřív nebo později projevit. Frustrace mě nezbavilo, měla jsem však dojem, že mi pomohlo soustředit se. Možná proto ho Bran používal.

„Ach, pro lásku Boží,“ řekla jsem. „Jesse mi už před týdnem slíbila, že mám zavolat. Nech mě hádat – odkládala to až do večerjška nebo do dnešního rána. A Christy zavolala tobě. Ty jsi přišla sem a našla dopis washingtonské univerzity na stole...“

„Ve schránce,“ přerušil mě Darryl.

Zvedla jsem obočí a Auriel vystrčila ještě víc bradu a ramena

jí strnula. Jo, i v současném pomatení smyslů, které v ní Christy vyvolala, se za tohle trochu styděla.

„Dorazili jsme zrovna ve chvíli, kdy pošťák odjížděl,“ bránila se prkenně. „Napadlo mě, že bychom mohli vzít dovnitř poštu.“

„Našla jsi ten dopis ve schránce,“ opravila jsem se. „A vzhledem k naléhavosti, s jakou se ti Christy svěřila s traumatem, které prožívá kvůli změně plánů své dcery, jsi ho prostě musela otevřít, abys našla důkaz o tom, že se tu dějí moc zlé věci.“

Jesse přijali na oregonskou univerzitu v Eugene, kde žila její matka. Zároveň ji ale vzali i na washingtonskou univerzitu v Seattlu, kde studoval Jessin kluk Gabriel.

Obě školy byly dobré a ona matku nechala při tom, že skutečně zvažuje, kterou si vybrat. Já a Adam jsme si byli jistí, že bude následovat Gabriela – kluci jsou přece jenom důležitější než rodiče. Chápala jsem, proč se Jesse zdráhala to matce říct – viz současná scéna s Auriel. Jenže zdržováním tu konfrontaci jenom odložila.

Všechny Jessiny studijní plány se však kvůli nedávným událostem změnily. Naše smečka si totiž nadělala nové a velmi nebezpečné nepřátele.

Před týdnem mi Jesse oznámila, že se rozhodla zůstat tady a jít na Washington State University v Tri-Cities. Souhlasila jsem s jejími důvody. Jesse byla prakticky založená a ve věcech, které se netýkaly její matky, se obvykle rozhodovala dobře. Dala jsem jí jedinou radu, a to aby si o tom promluvila s Adamem a Christy spíše dřív než později.

„Ha,“ zvolala Auriel s hořkým zadostiučiněním a ukázala na mě. „Říkala jsem ti, že to byl Mercyin nápad.“

Otevřela jsem ústa, abych to vyvrátila, vtom se však rozlétly dveře Adamovy pracovny a ven vypochoďovala Jesse se zrudlými tvářemi a zaťatými pěstmi. Zadívala se za mě, na Auriel, a tvářila se zrazeně. Avšak jen na okamžik, pak obešla roh a vyrazila nahoru po schodech tempem, které se blížilo běhu.

Vy kročila jsem za ní a dostala se až k patě schodiště, když se z pracovny vyřítil Adam. Přestávka mezi Jessiným útekem a Adamovým pronásledováním mi prozradila, že se snažil nechat ji jít, jenže jeho vlk ho donutil pustit se za ní.

Natočila jsem se tak, abych zablokovala schody.

„Uhni,“ poručil Adam a oči měl přitom žluté. „S tebou si promluvíím později.“

Vnímala jsem nátlak jeho dominance a nechala ho přes sebe bez účinku přelít. Jsem kojotí měňavec a ne vlkodlak. Adamova alfa dominance ve mně nevyvolávala nutkání padnout v ukázkce poslušnosti na břicho – cítila jsem potřebu vypláznout na něj jazyk nebo ho klepnout po nose. Před měsícem bych to možná udělala.

Dnes jsem se ovládla a jen řekla: „Ne.“

Adam se zhluboka nadechl a pokusil se dostat svého vlka pod kontrolu; výsledné napětí jako by mu přidalo na výšce a mohutnosti. Za jiných okolností bych si menší bojůvku s Adamem možná i užila. Nevadí mi být se, když se nikdo nezraní.

Jenže Jesse už teď zbytečně trpěla. To mě rozčílilo, proto jsem nedůvěřovala sama sobě a raději do Adama nešťouchala. Pevně jsem si řekla, že to není tím, že bych nedůvěřovala Adamovi.

„Jakého výsledku si přeješ dosáhnout?“ zeptala jsem se ho klidně. „Můžeš na ni tlačit, dokud ti neslíbí, že udělá, co chceš – ať už je to cokoli. Opravdu chceš mít s dcerou, která už je mimochodem dospělá, takový vztah?“

„Možná bys měla zvážít, že se zlobím víc na tebe než na ni,“ vyštěkl.

To mě na okamžik zaskočilo – a pak jsem si uvědomila, že si myslí, že Auriel má pravdu, že jsem nějak ovlivnila Jessino rozhodnutí, aniž bych si s ním promluvila. Zabolelo to – měl mě znát líp. Pohřbila jsem ale tu bolest s tím, že ji prozkoumám později.

„Až se uklidníš tak, že nebudeš mít zlaté oči, uhnu ti z cesty,“ řekla jsem mu.

„Do prdele,“ zavrčel, otočil se a odkráčel do pracovny. Dveře zavřel ticho, nikoho tím však neoklamal o skutečném stavu své mysli.

Adam v mé společnosti nikdy neklel. Ledaže by se rozpoutalo samotné peklo. Zadávala jsem se na dveře – zamyšleně, jak jsem přesvědčovala samu sebe. Nezlobila jsem se, protože už jsme tu měli rozzlobených lidí víc než dost. Netrpěla jsem, protože *tohle* jsem rozebírala v soukromí, ne před nepřáteli. A Auriel ve mně očividně viděla nepřítel – nebolelo to. Tedy aspoň ne, když mě mohla vidět.

„Možná bys měla vzít v úvahu,“ řekl Darryl své manželce měkce, „že nás Adam varoval, že každého, kdo řekne jediné křivé slovo proti jeho ženě, jeho družce, zabije.“

Žaludek mi spadl do prstů u nohou – veškerá bolest, o které jsem předstírala, že ji necítím, byla najednou podružná. Ano, řekl to, že? To prohlášení mě někdy dřelo jako mokré vlněné spodní prádlo, proto jsem ho neaplikovala na současnou situaci. A on by neporušil dané slovo jenom proto, že se na mě zlobí.

Zabít Auriel by nebylo jenom hloupé; zlomilo by ho to. *A proto jsou ultimáta špatná, děti*, ozval se mi ve vzpomínkách marokův hlas. Myslím, že tehdy mluvil s jedním ze svých synů, uvízlo mi to ale v hlavě.

Naléhavě jsem se zeptala Auriel: „Řekla jsi něco proti mně? Nebo jsi jenom opakovala Christyina slova?“

Neodpověděla, ale Darryl ano. „Myslím,“ řekl mi, „že nás odsud nechá odejít, nebude se mnou bojovat. Protože já mu nedovolím zabít moji družku bez boje.“

Auriel se na něj zamračila. „Cože? Proč? *Někdo* mu musel hezky na rovinu říct, co se mu děje před nosem.“ Z tónu jejího hlasu bylo zřejmé, že to nepovažuje za problém. Darryl pohlédl na mě, pak se odvrátil. Dělal si starosti.

„Jesse,“ začala jsem, ale zarazila jsem se, protože se mi trochu třásl hlas. Sebeovládání bylo jednou z věcí, které si vlkod-

laci cenili. Když jsem znovu promluvila, byl můj hlas tišší. Ten trik jsem se naučila od Adama, nutil totiž lidi poslouchat.

„Jesse řekla *mně*, že se rozhodla, sama od sebe, podat si přihlášku na washingtonskou státní tady v Tri-Cities,“ řekla jsem. „Události posledních několika měsíců jí jasně ukázaly, že jestli půjde někam jinam, stane se slabinou, kterou nepřátelé jejího otce použijí proti němu.“

Nechala jsem svá slova chvíli viset ve vzduchu. Viděla jsem, jak o tom přemýšlí.

„V Eugene není žádná vlkodlačí smečka,“ pokračovala jsem, třebaže už to věděli. „Spousta upírů – ale žádný vlkodlak, kterého bychom mohli požádat, aby na ni dohlédl. A co hůř, tamní upíři jsou nesourodá sebranka.“ Před několika lety vzal upír Frost oregonské upíry útokem a prakticky zničil tamní organizaci. Bran nakrátko přesunul portlandskou vlkodlačí smečku do Eugene, aby ji uklidil Frostovi z cesty. Po Frostově likvidaci dovolil Bran, aby se smečka do Portlandu vrátila, a Eugene zanechal v rukách upírů, které Frost nezničil. „Pokud vím, nemá jí žádnou centrální vládu, se kterou bychom mohli vyjednávat o Jessině ochraně.“

„To znamená, že Christy je v nebezpečí,“ řekla Auriel a oči se jí rozšířily. „Proč jsi ji donutila odejít, pokud jsi věděla, že se ocitne v ohrožení?“

„Christy nepředstavuje pravděpodobný cíl,“ řekl Darryl dřív, než jsem to mohla udělat já. Což bylo dobře, protože jemu Auriel uvěří spíš než mně. „Mluvili jsme o tom, Riel. Většina mocností by nepovažovala Adamovou bývalou za dobré rukojmí. Neuzavřeli pouto druhů.“

Auriel se ostře nadechla – nic však neřekla. Věděla jsem, že Christy byla zahořklá, protože si během manželství s Adamem nikdy nevytvořili pouto druhů.

Darryl chvíli počkal, pak řekl: „Většina alfů by ženu, se kterou uzavřela dočasný právní vztah, nechránila. Kdyby byla

Christy jeho družka,“ Darryl pohlédl na mě, „bylo by to něco jiného. Kdyby ale byla jeho družka, nikdy by ji nenechal odejít. Je v bezpečí. Zaútočit na ni nebo ji vzít jako rukojmí by nic nepřineslo. Nepotřebují vědět, že kdyby Christy ublížili nebo ji třeba jenom vyděsili, Adam i s celou smečkou by tam vyrazili udělit upírům lekci, na jakou by nikdy nezapomněli.“

Aurielin výraz naznačoval, že nechce připustit, že Christy je v bezpečí. Očividně už ale spolu tu věc probírali. Auriel stejně jako všichni ostatní v místnosti věděla, že Christy je patrně víc v bezpečí dál od smečky, než kdyby žila tady – tedy pokud by se smečkou přímo nebydlela. Pokud ovšem bydlí v Eugene, Adamovi nepřátelé budou hledat jeho slabinu blíže domovu.

Otevřely se dveře a můj druh vyšel ven z pracovny, já ho však ignorovala, třebaže už jeho pohyby nepůsobily rozzlobeně. Jeden skoro neřešitelný problém po druhém.

„Christy je v Eugene v bezpečí,“ řekl Darryl těžce. Opakoval to kvůli Adamovi, třebaže neodtrhl oči od své ženy. „V případě Jesse, která je Adamova dcera, což je veřejně známo, by to bylo něco úplně jiného.“

„Kam půjde na vysokou, si naplánovala na jaře a podala si i přihlášku,“ řekla jsem. „Jenže tehdy jsme ještě byli marokovými spojenci a společně – Adam, Jesse a já – jsme dospěli k závěru, že to nebude příliš nebezpečné.“

Marok Bran Cornick byl ve světě Mocností s velkým M. Jen tvorové mnohem silnější a zbrklejší, než byli upíři v Eugene, by se odvážili vzdorovat mu – a to i přesto, že se povětšinou zdržoval uprostřed lesů v Montaně. Měl lidi na to, aby za něj trestali nebo se mstili. Nejen vlci se báli jeho syna Charlese – nebo Maura – či řady jiných nebezpečných starých vlkodlaků v Branově smečce.

V létě jsme s Adamem uvažovali, že bychom mohli s Jesse poslat jednoho nebo dva členy smečky jako ochranku, střídat je. Jenže naše smečka teď potřebovala být akceschopnější, když

jsem z nás udělala cíl tím, že jsem prohlásila celé Tri-Cities za naše území – a všechny jeho obyvatele, lidi i nelidi, za naše chráňence. Připadalo mi to jako správná věc, *byla* to správná věc. Spousta věcí se tím ale pro nás změnila. Jessin výběr školy – samozřejmě s rozumem – byl jednou z nich.

Kdybychom s ní poslali dva členy smečky jako ochranku, mohli by nám v případě nutnosti scházet dva válečníci – a bez štítu marokovy ochrany by bylo potřeba víc než dvou vlkodlaků na to, abychom jí zajistili bezpečí. Teď už ale nemělo smysl o tom debatovat, protože Jesse neodejde ani do Seattlu, ani do Eugene.

„Už nemáme za zády maroka,“ řekla jsem. „Ale i kdyby ano, možná by to nic nezměnilo. Čarodějové Hardestyovi neměli problém postavit se marokovi na jeho vlastním území – a můžeme jen hádat, co dobrého jim to přineslo. Jde o to, že my, naše smečka, jsme cílem těch čarodějů. Časem je možná naučíme respektu jak k nám, tak k našim lidem. Opravdu si ale myslíš, že před nimi bude Jesse po našem posledním střetnutí v bezpečí?“

Auriel zbledla a kousla se do rtu. „Na čaroděje jsem nepomyšlela.“ Poprvé zněla nejistě.

Christy měla děsivou schopnost připravit lidi o zdravý rozum a donutit je udělat pro ni cokoli. Ne že bych byla vůči ní nějak zaujatá.

„Jesse na ně myslela,“ řekla jsem. „A nechtěla ublížit otci tím, že by ho donutila říct jí, že nemůže následovat své sny, nebo že si musí najít nové. Proto vzala věci do vlastních rukou. Sešla se s poradcem na WSU, a přestože už přijímačky skončily, podařilo se mu zařídít její přijetí. Řekla mi, že se obává, že zatahal za drátky kvůli tomu, kdo je její otec.“

Tri-Cities se k Adamovi chovalo jako k místnímu superhrdinovi. Na veřejnosti přijímal pocty s důstojností, v soukromí však s frustrací, smíchem a (při několika nezapomenutelných příležitostech) zuřivostí.

„Řekla jsem jí, že by měla přijmout veškerou pomoc, kterou díky nám může získat,“ pokračovala jsem. „Rozhodně jsme ji o dost připravili.“

Rozešla se s Gabrielem, svým klukem. Řekla mi, že chtít po něm, aby na ni rok počkal, byla jedna věc, složitě udržovat vztah na dálku ale něco úplně jiného. Uslzeně se mi svěřila, že si ani ne za týden našel novou holku. Myslel si, že by se Jesse líbila.

Někdy i chytří muži umějí být pitomci.

Jenže to byl Jessin příběh, správně ho měla vyprávět jen ona sama – a já si nebyla jistá, jestli Auriel, která hlídala Jesse jako batole a sloužila jako její nevlastní teta, má pořád právo vědět o Jessině soukromé bolesti. Zvláště po tom, co otevřela ten dopis a postavila se na Christyinu stranu proti Jesse. Být laskavější, připustila bych, že Auriel to tak patrně neviděla. Dala by Jesse a Christy dohromady a ze mě by udělala zlou macechu.

„Vybrala si,“ řekl Adam pomalu. „Jesse si vybrala. Kvůli...“ Pohlédl na Darryla, Auriel a nakonec na Joela, který mu pohled opětoval, v očích přitom měl o trochu víc ohně, než když jsem do kuchyně vešla já. „Kvůli smečce.“

To ale nebyla jeho první myšlenka.

Vinil sebe? Nebo mě?

Nepodíval se na mě. Vnutila jsem smečce jinou roli, což upoutalo pozornost zloduchů na vysokých místech. Takže to v jistém smyslu byla moje vina, že Jesse musela změnit plány.

Tón jeho hlasu byl úmyslně nicneříkající a naše pouto druhů bylo už celé týdny pevně uzavřené. Nedokázala jsem říct, na co myslí. A zrovna teď jsem si nebyla jistá, jestli mě to vůbec *zajímá*.

Mým prvním impulsem bylo odseknout mu něco kousavého, co by prozradilo, jak moc mi ublížil, když tak snadno uvěřil Christyině báchorce. Zrovna teď jsem se mu ale *nechtěla* se svými pocity svěřovat. Kousla jsem se proto do jazyka, otočila

k němu hlavu, zadívala se na něj a snažila se vymyslet něco neutrálnějšího, co bych mohla říct. Nic mě nenapadlo.

Do tohoto napjatého ticha plného nevyřčených slov vpadl zadními dveřmi Aiden.

Aiden... patřil do rodiny, i když bych asi jen těžko dokázala říct, kdy se to stalo.

Objevil se v mém životě špinavý a zakřiknutý a já mu dlužila laskavost, protože zachránil Zeeho a Tada.

Když zrovna Zee nekroutil klíči v garáži, byl starý a mocný fae, s nímž i Šedí páni jednali opatrně, pokud ne rovnou se strachem. Jeho napůl lidský syn Tad byl mocností sám o sobě. A *Aiden*, který by hladce zapadl mezi žáky třetí třídy, pokud by ovšem držel pusu na zámek, zachránil *je*.

Tehdy vypadal jako kluk, kterým byl, když ho nějaký faeský lord unesl do Pod Kopcem, do země, kde vládli fae – nebo si to aspoň mysleli. Nevím, jestli lidé v Pod Kopcem jednoduše nestárnou, jestli s ním dávno mrtvý faeský lord něco provedl, nebo jestli samotná Pod Kopcem lidské návštěvníky uchovávala stále stejně staré, aby jí dělali společnost poté, co poslala fae do vyhnanství, ale stejně jako Petr Pan, ani Aiden nikdy nevyrostl. Během staletí – netušil kolika – kdy žil Pod Kopcem, převážně sám v zemi plné netvorů, které fae uvěznili a Pod Kopcem osvobodila, ani o centimetr nevyrostl. Minulý týden jsme mu museli pořídit nové oblečení. Pořád by zapadl mezi třetáky, zdálo se ale, že nakonec přece jen dospěje. Měl z toho velkou radost.

Byl neuvěřitelně nebezpečný. Patrně proto, aby ho udržela naživu – spíše ale z nějakých vlastních důvodů – ho Pod Kopcem obdařila ohněm. Jenže i my jsme byli nebezpeční, proto jsme ho přijali do rodiny a z velké části se k němu chovali jako k dítěti, na které vypadal. Zdálo se, že z toho čerpá útěchu, možná si to dokonce i užíval.

Když vešel dovnitř, mohl být jakýmkoli mimořádně umazaným dítětem. Vypadalo to, že se v jednu chvíli namočil, a pak se

vyválel v prachu, ve který se za pozdního léta měnila zdejší hlína. Jednou špinavou rukou pevně držel stejně ucouranou a špinavou holčičku, která byla o několik centimetrů menší než on.

Vtáhl dívku do kuchyně s podrážděním hraničícím se vztekem, pak se zarazil. Zdálo se, že když přešel pohledem místnost a zhodnotil emoce, které v ní panovaly, jeho mozek, který ani zdaleka nepatřil dítěti, odsunul všechno ostatní stranou.

„Omlouvám se,“ řekl. „Tohle není správná chvíle.“

Jenže holčička, kterou s sebou přitáhl, najednou začala spolupracovat a udělala další krok do kuchyně.

„Ne,“ řekla mu. „Je to skvělá chvíle. Miluju bitvy. Krev a smrt a po nich slzy a žal.“ Podrbala se ve špinavých vlasech, lstivě po mně koukla, pak se radostně usmála na ostatní.

„Pod Kopcem,“ řekl Adam nebezpečně, „co děláš u mě doma?“

Pod Kopcem byla starověká magická země, dost mocná na to, aby sežvýkala a vyplivla fae – dokonce i ti, kteří měli moc zvednout hladinu moří nebo rozervat zemi, s ní jednali obezřetně. Byla vrtošivá až podlá, a když se jí zachtělo, zjevovala se jako dívka Aidenova věku. Když byl Aiden ještě dítě a snažil se v říši Pod Kopcem přežít, připojila se k jeho skupince přátel jako další přeživší. Nakonec mu došlo, kdo a co je, ona se k němu však dál chovala jako k příteli. Pořád jsem si nebyla jistá, co Aiden cítí k ní – možná to nevěděl ani on sám.

Přirozeně se vůbec nebála postavit se podrážděnému alfa vlkodlakovi.

„Slyšela jsem, že zvete *každého*,“ řekla neupřímně. „Temného kováře i jeho zruďného, ale mocného syna. Kojotku a muže posedlého tibicenou.“ Usmála se a odhalila dolíčky. „Upíra – však víte, toho bláznivého?“

Myslela tím Wulfeho.

Tu noc, kdy zemřeli čarodějové, utrpěl Wulfe zranění. Ne fyzické, nýbrž mentální nebo duchovní nebo nějaké takové – a byla

to moje vina. Odvezli jsme Wulfeho zpátky s sebou, střídavě upadal do bezvědomí a plácal nesmysly, a Ogden, člen smečky, který ho nesl, ho vzal dovnitř do našeho domu.

Později jsem zjistila, že netušil, že nese upíra. Osobně Wulfeho neznal a něco – patrně moje magie – ovlivnila jeho čich. Jenže Ogden neměl být schopen Wulfeho jen tak vzít dovnitř. Upír musí být do domu pozván někým, kdo tam žije. Tuším, že jelikož náš dům je domovem všech vlků, mohl by upíra pozvat dovnitř kterýkoli člen smečky – Ogden ale přísahal, že s nikým neprohodil ani slovo.

Takže Wulfě sem teď mohl chodit, kdykoli se mu zachtělo. Možná tomu tak bylo vždycky.

„I to je tvoje vina,“ obvinila mě Auriel a zadívala se na mě.

Nevěděla jsem, jak to myslí, možná jedině tak, že jsem Wulfeho omráčila, aby mohl být vnesen do domu. Asi měla pravdu, stejně tak mi ale mohla klást za vinu, že slunce vychází na východě.

Pohlédla jsem na Auriel, pak na Darryla. Pohlédla jsem na Aidena, pak na Pod Kopcem, na starodávné stvoření, které bylo v našem světě relativně bezmocné. Klíčové slovo bylo „relativně“, poněvadž jsem neměla nejmenší pochybnosti o tom, že by dokázala jen s minimální námahou zničit náš dům i všechny v něm. Pohlédla jsem na Adama, který se na mě nedíval – na svého *druha*, který mě před Auriel nijak nebránil.

A měla jsem toho dost.

Beze slova jsem se protáhla kolem Pod Kopcem a Aidena, sebrala své boty a vyšla ven ze zadních dveří. Nikdo se mě nepokusil zastavit, což bylo jen dobře. Nebyla jsem si jistá, jestli bych zareagovala jako dospělá.

Náš zadní dvůr byl určený pro shromáždění smečky, byly tu piknikové stoly i lavičky. A taky velká nová dřevěná stavba s košem pirátské lodi na vrcholu, a to včetně vlajky s lebkou a zkříženými hnáty.

Když tu byla celá smečka i s rodinami několik dní zavřená, rozhodli jsme se, že by bylo fajn postavit něco dětem na hraní. Nečekala jsem, že ruku k dílu přiloží celá smečka, všichni ale byli nadšení.

Klády nesly stopy po vlkodlačích drápech a vlnka byla v jednom rohu roztržená, jak se o ni porvali dva vlci.

Zastavila jsem se a zadívala se na další novou věc na dvoře.

V koutě pozemku stál kus zdi, vysoký asi metr osmdesát. Byla postavená z říčních kamenů, povětšinou šedých a neosekaných, které nedržela pohromadě omítka, nýbrž jejich vlastní tvar, zapadaly totiž do sebe jako skládačka. Stěna stála na rohu trávníku a vedla asi šest metrů na obě strany.

Asi metr od rohu, na straně podél hranice mezi tím, co dříve bývalo mým pozemkem, a Adamovým, se nacházely otlučené dubové dveře – třebaže se stěna dala s trochou námahy obejít.

Ani stěna, ani dveře tu nebyly, když jsem se sotva před hodinou vrátila z práce domů.

Teď už jsem věděla, proč Aiden tak rozezleně vpadl do kuchyně. Pod Kopcem postavila tu zeď proto, aby do ní mohla vsadit dveře.

Když Aiden Pod Kopcem opustil, stýskalo se jí po něm. Po jedné nešťastné příhodě v její říši jsme spolu uzavřeli dohodu. Párkrát za měsíc jsme doprovodili Aidena do faeské rezervace Walla Walla, kde se nacházela spousta dveří do magické země.

Teď byly dveře do Pod Kopcem i na *našem* dvoře.

Kdykoli jindy bych vběhla zpátky do domu. Vzpomínka na všechny ty nepřátelské tváře... na Adamovu nepřátelskou tvář pro mě ale byla příliš. Žaludek jsem měla stažený a bolelo mě u srdce. Ať se s Pod Kopcem vypořádají Adam, Darryl a Auriel.

Došla jsem na konec kamenné zdi, přeskočila starý plot s ostnatým drátem a pelyňkem a uschlým sveřepem jsem zamířila ke svému starému domu – nebo k tomu, který ho nahradil.

Odněkud vyskočil zajíc a můj vnitřní kojot si ho všiml.

Muselo na něm být něco divného, pokud kojota tak rozrušil, třebaže jsem nebyla vůbec hladová.

Sledovala jsem, jak prchá. Pohyboval se trhaně – ne jako by byl chromý, ale spíše nemotorný. Jenže zajíci jsou rychlí, dokonce i ti nemocní, zmizel tak z dohledu dřív, než jsem stačila přijít na to, co s ním je.

Zastavila jsem se u starého Volkswagenu Rabbit, kterého jsem sem původně umístila proto, abych dala Adamovi vědět, když zašel příliš daleko, v době, kdy jsme nebyli nic víc než sousedé. Adam totiž patří k lidem, kteří jsou schopni rovnat zavěšení obrazů i v muzeu. Staré součástky jsem odmontovávala tak, abych ho doháněla co nejvíc k šílenství.

Přemýšlela jsem, že bych s vozem provedla něco dalšího – jenže rabbit byl součástí mých bojůvek s Adamem. Já teď na Adama nebyla našťvaná, nehádala jsem se s ním – možná se našťvu zítra, až mě přestane bolet u srdce. Dneska jsem byla jenom zmatená a smutná. Staré auto mi s tím pomoci nemohlo, proto jsem šla dál.

Připomněla jsem si, že jsem si docela jistá tím, že se ode mě Adam odtáhl kvůli čarodějům.

Prvních několik týdnů po tom, co jsme čaroděje zabili, se zdál v pořádku. Měl noční můry, jenže to i já.

Netušila jsem, kdy se rozhodl uzavřít naše pouto druhů, protože jsem ke své hanbě musela přiznat, že jsem si toho zpočátku nevšimla.

Byla jsem připoutaná ke svému druhovi, ke své smečce a k upírovi. A kdykoli jsem o některém z těch pout začala až moc hloubat, pochopila jsem, proč jsou zvířata chycená v železných čelistech pasti někdy schopná uhrýzat si vlastní nohu, jen aby se osvobodila. Z těch tří pout mi to s Adamem vadilo nejméně. A když bylo před časem přerušeno – zjistila jsem, že mě... kompletuje.

Přesto jsem se moc nesnažila zjistit, jak funguje, nechala jsem

to na Adamovi. Obvykle bylo pootevřené jen trošku, dost na to, aby mi řeklo, že je Adam v pořádku, a aby to samé řeklo jemu o mně. Někdy ho otevřel naplno – obvykle když jsme se milovali, což bylo zároveň úžasné i zahlcující.

Nežili jsme v hlavě toho druhého, obvykle jsem ale věděla, kdy má dobrý den – nebo špatný, třebaže si cestu skrz nacházely jenom silné emoce. Uměla jsem poznat, kde je a jestli trpí nebo ne. A on mohl totéž poznat u mě. Tím, že ho přiškrcoval, nám oběma poskytoval soukromí. Řekl mi, že si tak neuhryžu nohu, jenom abych se osvobodila.

Někdy po té věci s čarodějí ale naše pouto zavřel úplně a já si toho všimla až před několika dny. Jakmile jsem to však zjistila, uvědomila jsem si, že už jsem skrz něj celé týdny prakticky nic necítila. V současné chvíli mi neříkalo nic víc než to, že žije.

Pracoval dlouhé hodiny – stejně jako já, protože jsem znovu otevřela dílnu, což si žádalo víc mého času než obvykle. Chvilky, které jsme spolu trávili, mi nepřipadaly nijak jiné, tedy dokud jsem o tom nezačala přemýšlet. Trávil hodiny v práci, přesto měl dost času postarat se o záležitosti smečky a o problémy jednotlivých členů. Ale čas, který jsme si vyčleňovali pro sebe, zmizel.

Netušila jsem, kdy přesně k tomu došlo nebo proč, *byla* jsem si ale jistá, že je to nějaký následek té věci s čarodějí, Elizavetiny smrti. Jenže dnešní večer, jeho reakce, jeho ochota uvěřit, že bych Jesse přiměla změnit plány, aniž bych mu to řekla, mě přiměly přemýšlet o tom, že bych problémem mohla být *já*.

Že by ho konečně unavily problémy, které dělám? Nebo které mě aspoň zdánlivě provázejí?

Nemilovali jsme se už celé týdny. Můj manžel býval pro jít na to i dvakrát za noc, pokud jeden z nás nebyl příliš potlučený, a já zjistila, že s ním jsem k tomu taky svolná, takže nám to spolu dobře šlapalo.

Sehnula jsem se, poplácala starý Volkswagen a šla dál.

Nechtělo se mi dál přemýšlet a pohyb mi připadal jako správná věc. Neměla jsem žádný konkrétní cíl, chtěla jsem prostě pryč.

Zastavila jsem se u stodoly, kterou jsem používala jako náhradní operační základnu, zatímco jsem přestavovala garáž, a nahlédla dovnitř. Vypadala zvláště prázdně, všechno nářadí jsem totiž přesunula zpátky do dílny ve městě. Budově tak vévodil jen můj starý vanagon.

Položila jsem na zem bílou plachtu a vůz zaparkovala na ní, chtěla jsem totiž vyzkoušet, jestli tak neobjevím netěsnost v hadičkách s chladicí kapalinou, které vedly od chladiče vpředu až k motoru, který byl v zadní části čtyři metry daleko. Byl to můj poslední pokus netěsnost odhalit, pak už mi nezbyde než všechny hadičky vyměnit. Nedělala jsem si velké naděje, opravdu se mi ale nechtělo rozebrat celou dodávku.

Zavřela jsem vrata, aniž bych plachtu zkontrolovala, a zamířila k malému prefabrikovanému domku, který nahradil můj starý karavan. Dvorek byl v lepším stavu, než když jsem tu žila, Adam tu totiž nechal nainstalovat automatický zavlažovací systém a přidal můj dům k rajonu svého zahradníka.

Dub, dar dubového muže, unikl požáru, který zničil můj starý domov. Od mojí poslední návštěvy dost vyrostl, vlastně víc, než měl, jak mě napadlo – třebaže jsem nebyla žádný zahradník ani botanik. Kmen mu tak zmohutněl, že jsem ho nemohla obejmout pažemi.

Spontánně jsem přitiskla uslzenou líci k chladné kůře a zavřela oči. Necítila jsem jeho jemnou magii, v hlavě bych ale musela mít větší ticho, abych ji vnímala.

„Ahoj,“ řekla jsem mu. „Omlouvám se, že jsem tě tak dlouho nenavštívila.“

Neodpověděl, proto jsem se nakonec otočila k domku, kde jsem nikdy nežila. Když můj starý karavan shořel, nastěhovala jsem se k Adamovi. V domku bydlel Gabriel, Jessin bývalý kluk, který pro mě pracoval, když se seznámili a než odešel na

vysokou. Plánoval, že zůstane celé léto, před několika týdny ale všechny své věci vystěhoval. Tehdy mi řekl, že je zbytečné, aby tu zabíral místo, když žije v Seattlu.

Věděla jsem, že je za tím víc, něco, co mu do očí vehnalo smutek, a byla jsem si docela jistá, že to nějak souvisí s Jesse, když mu nepřišla pomoci se stěhováním. Řekla jsem si ale, že až nastane správná chvíle, svěřím se mi. Proto mě nepřekvapilo, když mi Jesse oznámila, že se s Gabrielem rozešli, protože se k němu nepřipojí na škole v Seattlu.

Gabrielovy klíče visely na věšáku v kuchyni, já se pro ně ale nemínala vracet. U schodů pořád ležel falešný kámen – jedna strana byla zčernalá a trochu seškvářená a pořád z něj byl cítit kouř.

Adam se skoro zabil, jak se mě snažil zachránit. Já v domě nebyla, on to ale nevěděl. Dokonce i vlkodlak může uhořet. Jak jsem dřepěla u dřevěných schodů, vzpomínala jsem na popáleniny, které utrpěl.

Taky jsem si ale pamatovala, jak se dnes tvářil, když mi řekl, třebaže ne tolika slovy, že věří, že bych za jeho zády provedla něco ve věci, na které mu záleželo. Že bych přemluvila jeho dceru k životně důležitému rozhodnutí, aniž bych to s ním napřed probrala.

Sevřela jsem umělohmotný kámen v ruce a našla pod ním lesklý nový klíč. Gabriel schovával náhradní klíč na úplně stejném místě jako já. Adam, který řídil bezpečnostní firmu, by nám oběma vyčinił.

Otevřela jsem dveře.

Gabriel dům před odchodem uklidil – a pak dorazily jeho matka a sestry a uklidily znovu. „Gabriel je hodný kluk. Žádný muž ale nedokáže uklidit dům stejně dobře jako žena,“ vysvětlila mi tehdy.

A po tomto sexistickém prohlášení mi to dokázala. Dům voněl čistě a vůbec ne tak zatuchle jako většina míst, která zůstá-

vají dlouho prázdná. Koberec vypadal jako nový; lino v kuchyni a v koupelně se doslova lesklo.

Na pultě v kuchyni ležela bílá obálka nadepsaná Gabrielovým písmem *Jesse*. Nechala jsem ji být. Dneska už si někdo Jessinu poštu přečetl – nemínila jsem udělat to samé.

Prefabrikovaný dům byl větší než můj starý karavan a taky líp izolovaný. Přestože byl horký den a byla tu vypnutá elektřina, teplota uvnitř se dala snést.

Návštěva prázdného, čistého domu mi náladu nijak nezlepšila. Začínala jsem mít pocit, že jsem utekla z boje – což se mi vůbec nepodobalo. Oknem v hlavní ložnici jsem se zadívala na svůj domov. Skutečný domov.

Rozhodla jsem se, že nadešel čas vrátit se a bojovat o něj.

Vyšla jsem ven z ložnice – a v obýváku jsem našla stát zády ke mně ženu. Její vlasy byly dlouhé, rovné a blondáté. Na sobě měla námořnicky modrou sukni a bílou blůzku.

„Promiňte?“ oslovila jsem ji a dokonce mě napadlo, jak se dostala dovnitř, aniž bych si jí všimla. Teď už jsem ji cítila a její lehká vůně mi připadala povědomá.

Otočila se ke mně. I její tvář byla zvláště známá. Měla silné rysy – spíše pohledné než krásné. Byla to tvář typově vyhraněné herečky. Označila bych ji za „zapamatovatelnou“, jenže jsem si nedokázala vzpomenout, kde už jsem ji viděla. Oči měla modrošedé.

„Nerozumím tomu,“ řekla. „Přece mě miluje. Proč by udělal něco takového?“

A sotva to dořekla, na těle se jí otevřely krvácející rány – na rameni, hrudi, břichu, na jedné paži i na druhé – a domem zavalil pach čerstvé krve.